

veterinære myndigheder, men for at sikre, at arbejdet med såvel husdyrpatogene smitstoffer som andre patogener, når arbejdet hermed involverer husdyr eller produkter heraf, foregår under betryggende forhold, er der i lovforslagets § 26 givet landbrugsministeren bemyndigelse til at regulere den zoonitært relevante side af sådant arbejde.

Til stk. 1

Bestemmelsen fastslår, at dyrlæger, der tilkalles, fordi en dyreejer m.v. har mistanke om forekomst af en sygdom, der er opført på bilag 1, har pligt til at sørge for, at der stilles en diagnose enten af den pågældende dyrlæge selv eller - hvis denne er forhindret - ved at en anden dyrlæge i området eller kredsdyrlægen kontaktes.

Til stk. 2

Hensigten med anmeldelsessystemet er især at sikre muligheden for indgriben i tilfælde af sygdomsudbrud. Herudover tjener det til at danne grundlag for udstedelse af pålidelige attester i forbindelse med eksport af levende dyr og animalske produkter samt at opfylde rapporteringspligten over for O.I.E., jf. bemærkningerne til § 2.

De sygdomme, der er optaget i gruppe A på bilag 1, hører til de sygdomme, hvor der er størst smitterisiko og hvor eksportmæssige eller andre hensyn taler for en hurtig indgriben fra veterinærvesenets side. Det fastsættes derfor, at dyrlægen, hvis diagnosen ikke umiddelbart kan afkræftes, omgående underretter veterinærmyndighederne, som træffer beslutning om, hvilke forholdsregler, der skal iværksættes. Underretning vil i de fleste tilfælde skulle ske til kredsdyrlægen.

Pligten til at underrette veterinærmyndighederne gælder ikke kun den dyrlæge, som tilkaldes med henblik på diagnosticering af sygdommen. Dyrlæger, der f.eks. som led i kødkontrolarbejdet på et slagteri eller i forbindelse med arbejdet på en undervisnings- og forskningsinstitution får kendskab til eller mistanke om en anmeldelig sygdom, skal også foretage anmeldelse. Undtagelsesbestemmelsen i dyrlægelovens § 10, stk. 2, for dyrlæger beskæftiget med statslige undervisnings- og forskningsinstitutioner gælder således ikke anmeldelsespligten i henhold til §§ 5 og 6.

Til stk. 3

For sygdomme, opført i gruppe B på bilag 1, vil der gælde forskellige regler afhængig af sygdommens farlighed, dens aktuelle forekomst i Dan-

mark og dens betydning i eksportmæssig sammenhæng.

Til § 6

Bestemmelsen indeholder hjemmelsgrundlaget for gældende og kommende regler om, hvordan man skal forholde sig ved mistanke eller viden om forekomst af en af de sygdomme, der er opført på bilag 1. Der kan f.eks. være tale om fastsættelse af, hvorledes prøveudtagning eller eventuel anden undersøgelse skal finde sted, og om indsendelse af materiale. Sådanne bestemmelser er allerede fastsat for en række sygdommes vedkommende, f.eks. § 2 i bekendtgørelse nr. 70 af 28. februar 1979 om bekæmpelse af enzootisk leukose hos kvæg og § 3 i bekendtgørelse nr. 182 af 3. april 1986 om IBR-infektion. Der kan i medfør af bestemmelsen fastsættes regler om nedslagning af dyr for ved post mortem-undersøgelser at søge tilfældets art klarlagt.

Bestemmelsen kan endvidere danne grundlag for bestemmelser om, hvorledes ejeren af et sygdomsmistænkt dyr skal underrettes om resultatet af laboratorieundersøgelsen, jf. f.eks. § 3, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 182 af 3. april 1986 om IBR-infektion.

Regler om f.eks. institutters og laboratoriers indberetning af disse sygdomme til veterinærmyndighederne kan ligeledes fastsættes med hjemmel i denne bestemmelse. I sådanne regler kan tænkes fastsat, at laboratorier, institutter m.v. skal foretage indberetning til veterinærmyndighederne, når disse sygdomme diagnosticeres ved undersøgelse af indsendt materiale.

Bestemmelse suppleres af bestemmelsen i § 7, stk. 4, i lovebekendtgørelse nr. 312 af 25. juni 1980, jf. bemærkningerne til § 5.

Til kapitel 3

Til § 7

Reglerne i dette kapitel er en sammenskrivning og forenkling af de regler om bekæmpelsesforanstaltninger, der er hjemlet i den gældende husdyrsygdomslovgivning, dvs. 1920-loven med ændringslove samt særlovene, jf. de almindelige bemærkninger under pkt. 2, »Den gældende lovgivning« og bilaget. Der er ikke tale om nogen udvidelse af reaktionsmulighederne i forhold til de gældende regler, men der er sket en opstramning og forenkling, idet foranstaltningerne principielt vil kunne bringes i anvendelse over for alle de i bilag 2 nævnte sygdomme, hvor bekæmpelsesforanstaltningerne efter 1920-loven er graderet efter syg-